

dbání povinné péče, obsažený v posledních odstavcích těchto dvou paragrafů.

V případě, o nějž jde, byl obžalovaný k žalobě J. S. rozsudkem krajského soudu trestního v Praze ze dne 10. května 1935, č. j. Tk VI 1819/35-13 uznán vinným podle § 4 zák. ze dne 30. května 1924, čís. 124 Sb. z. a n., ve znění vyhlášky ministerstva spravedlnosti ze dne 7. července 1933, čís. 145 Sb. z. a n.; při hlavním přelíčení dne 10. května 1935 konaném byl sice před skončením průvodního řízení konstatován obsah spisu č. Tk VI 655/36, týkajícího se souzeného případu. To se však stalo pouze za účelem důkazních návrhů obžalovaného, nikoli za účelem výhrady stíhání podle prvního odstavce § 18 zák. o ochr. cti. Dále rozsudkem krajského soudu trestního v Praze ze dne 14. prosince 1935, č. j. Tk VI 1820/35-15, byl obžalovaný zproštěn obžaloby vznesené na něho A. P. pro přečin podle § 1, 2 zák. o ochr. cti, kterýžto rozsudek byl ke zmatečné stížnosti soukromého žalobce zrušen rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 19. března 1936; ani v této věci nedošlo však k výhradě podle prvního odst. § 18 zák. o ochr. cti před ukončením průvodního řízení při přelíčení, konaném dne 14. prosince 1935.

Ježto se obžalovaný dopustil více činů trestných podle zákona o ochraně cti vůči každému z těchto dvou soukromých žalobců, bylo povinností obou soukromých žalobců, aby si výslovnou výhradou práva stíhání podle prvního odst. § 18 zák. o ochr. cti zachovali právo to v souzeném případě, i když v době skončení průvodního řízení v trestních věcech shora uvedených (dne 10. května 1935 ve věci Tk VI 1819/35 a dne 14. prosince 1935 ve věci Tk VI 1820/35) bylo již došlo k podání žádosti za trestní stíhání, po případě obžalovacího spisu, ve věci souzené (Tk 655/35).

Došlo-li v trestní věci č. Tk VI 1820/53 ke zrušení vyneseneho rozsudku, nelze v toho vyvozovati důsledky příznivé soukromému žalobci A. P., neboť zánik žalobního práva nastal — jak již nahoře uvedeno — již tím, že výhrada práva stíhání nebyla učiněna v době požadované předpisem prvního odst. § 18 zák. o ochr. cti, t. j. do konce průvodního řízení, při čemž je nerozhodné, jak plyne ze znění uvedeného předpisu, že rozsudek, vyneseny po skončení průvodního řízení, byl zrušen v opravném řízení.

To, že se výhrada práva stíhání nestala, je okolností, pro kterou čin nemůže býti stíhán. Je proto odsuzující rozsudek stížen zmatkem podle čís. 9, lit. b) § 281 tr. ř., který sice v tomto směru uplatňován nebyl, k němuž však bylo zrušovacímu soudu přihlížeti z moci úřední podle § 290, odst. 1 tr. ř. Tomu nebylo na závalu, že napadený rozsudek neobsahuje výrok o otázce té, neboť jde o okolnost, jež není složkou skutkového děje, nýbrž složkami trestního řízení (událostmi procesními), jež možno seznati podle spisů (rozh. čís. 2285 Sb. n. s.).

Čís. 5671.

Návrh na důkaz znalcom určite pomenovaným je pojmove užší než návrh na dôkaz znalcom bez obmedzenia na určitú osobu. Užší návrh

je obsažený v návrhu širšom a ide-li v oboch prípadoch o dokazovanie tejže skutočnosti, je tu totožnosť dôkazov (§ 428, odst. 2 tr. p.).

Obežníky určené k sprostredkovaniu styku medzi príslušníkmi politickej strany nespádajú pod ustanovenia § 5, odst. 2, čís. 1 zák. čl. XIV:1914.

»Rozširovaný spis« (§ 39, čís. 2 zák. na ochr. rep.).

Ide už o dokonané rozširovanie tlačív, a to ich »rozposlaním« (§ 8 tlač. zák.), odovzdal-li ich vinník inej osobe k odoslaniu poštou.

(Rozh. zo dňa 12. septembra 1936, Zm IV 387/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti P. H. pre prečiny podľa § 24, čís. 3 zák. čl. XIV:1914 atď., zmätočné sťažnosti obžalovaného a obhájcu zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z d ô v o d o v :

Proti rozsudku odvolacieho súdu ohlásil a previedol zmätočnú sťažnosť a) obhájca z dôvodu § 384, čís. 9 tr. p. a § 385, čís. 1 a), b) tr. p., ale iba pokiaľ ide o čin uvedený pod čís. 2 rozsudku súdu prvej stolice, b) obžalovaný z dôvodu §§ 384, čís. 9, 385, čís. 1 a), b) 2, 3 tr. p.

Pred súdom prvej stolice bol zrejme iba o čine pod čís. 2 obžalobného spisu (teraz čís. 2 rozsudku súdu prvej stolice) navrhovaný obhajcom dôkaz výsluchom druhého znalca písma. Pre pominutie tohoto dôkazu bola ohlásená a v odvolaní uplatnená zmätočná sťažnosť. Na odvolacom hlavnom pojednávaní obhájca navrhoval dôkaz výsluchom znalca písma O. F. o totožnosti písma obžalovaného na obálkach a obežníkoch čís. 2, tedy o tejže okolnosti ako pred súdom prvej stolice.

Návrh na dôkaz určite pomenovaným znalcom je pojmove užší ako návrh na dôkaz znalcom bez obmedzenia na určitú osobu. Užší návrh je už obsažený v návrhu širšom. V oboch prípadoch išlo o dokazovanie tejže skutočnosti a je tu tedy v podstate totožnosť dôkazu. Odvolací súd pre pominutie pôvodného dôkazu uplatnenú zmätočnú sťažnosť nevzal v úvahu a návrh na dôkaz znalcom O. S. zamietol z dôvodu § 393, odst. 3, čís. 1 a 3 tr. p. Pre pominutie ostatného dôkazu podľa § 384, čís. 9 tr. p. uplatnená zmätočná sťažnosť je podľa § 428, odst. 2 tr. p. zákonom vylúčená, keďže ide o totožnosť dôkazu a pre pominutie tohoto dôkazu uplatnenú zmätočnú sťažnosť odvolací súd nevzal v úvahu.

S hľadiska prečinu podľa § 24, č. 3 zák. čl. XIV:1914 z dôvodu § 385, č. 1 a) tr. p. uplatnená zmätočná sťažnosť obhájcu namieta: V danom prípade ide o dopisy opatrené podpisom obžalovaného a razítkom organizácie, takže pôvodcu možno zistiť, je to korešpondencia medzi členmi jednej strany a je preto treba použiť § 5, odst. 2, čís. 1 zák. čl. XIV:1914.

Zmätočná sťažnosť nie je základná. Závadné listy sú podľa zistenia odvolacieho súdu rozmnožené na písacom stroji, — tedy rozmnožené technicky. V obežníkoch vyjadrený styk medzi príslušníkmi jednej

strany — zrejme politickej strany — týka sa života spolkového. Takýto prípad neľze podriaďiť pod pojem spoločenského alebo obchodného života, aký má na mysli ustanovenie § 5, odst. 2 zák. čl. XIV:1914. Okrem toho podľa zisteného obsahu zrejme nejde ani o také jednoduché zprávy alebo oznámenia spoločenského alebo obchodného života, ktoré by obsahovali výlučne sdelenia odpovedajúce uvedenému účelu, ani nejde o tlačivá užívané pri voľbách, aké má na mysli citované zákonné ustanovenie. Právom tedy tieto obežníky boli podriadené pod ustanovenie § 5, odst. 4 zák. čl. XIV:1914.

Podľa zistenia odvolacieho súdu predmetné rozmnožené listy nie sú opatrené údajom ani miesta tlače alebo iného rozmnoženia ani mena vlastníka tlačiarne alebo iného rozmnoženia. Takéto tlačivá podľa § 10 citovaného zákona nesmú byť rozširované. Je nerozhodné v tomto smere, že tieto listy sú opatrené podpisom obžalovaného ako odosielateľa, keď by aj bol autorom tohoto tlačiva, nakoľko pri prečine podľa § 24, č. 3 cit. zák. ide o čin spáchaný rozširovaním tlačiva neodpovedajúceho ustanoveniam § 10 cit. zák.

S hľadiska zločinu podľa § 15, č. 3 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. podľa § 385, č. 1 a) tr. p. uplatnená zmätočná sťažnosť namieta: Nakoľko obžalovaný nie je činený zodpovedným za to, že sám vyhotovil alebo dal vyhotoviť predmetné listy, nezodpovedá za čin spáchaný »tlačou«, ale iba za čin spáchaný »rozširovaným spisom«. Listy boli adresované iba dvom osobám, obžalovaný nemohol vedieť, akému počtu osôb sa dopis stane prístupným. Nie je preto splnená náležitosť skutkovej podstaty »verejnosť«.

Tak podľa obžalobného spisu, ako aj podľa výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu je obžalovaný činený zodpovedným za to, že sám odovzdal A. H. cieľom ďalšieho rozširovania 2 listy, v ktorých boli litografované obežníky svedčiace »okresnému vedeniu, všetkým okresným vedeniam na Slovensku K. S. Č.«.

Odvolací súd zisťujúc tieto skutočnosti síce podotýka, že predmetné tlačivo bezpochybne vyhotovil či dal vyhotoviť a podpísal obžalovaný, ale pri odôvodňovaní náležitosti »verejnosť« vychádza zo zistenia, že obžalovaný iba odovzdal tieto tlačivá k rozširovaniu.

Podľa zistenia obežníky boli výslovne upravené okresnému vedeniu, všetkým okresným vedeniam na Slovensku K. S. Č., takže podľa svojho určenia obsah obežníkov bol prístupný väčšiemu počtu osôb, ktoré mohli o ňom nabyť vedomosti. Obžalovaný takto upravené obežníky sám rozposlal zrejme za tým účelom, aby ich obsah prišiel k vedomosti všetkým osobám v obežníkoch uvedeným a nie iba oným dvom osobám, ktorým boli listy adresované. Nakoľko tedy obsah obežníkov bol prístupný už podľa vlastného úmyslu obžalovaného väčšiemu, bárs aj neurčitému počtu osôb, ide o čin spáchaný v rozširovanom spise. Právom tedy dovodil odvolací súd, že čin bol spáchaný verejne. Zmätočná sťažnosť v tejto čiastke je preto bezzákladná.

Rovnako bezzákladná je podľa § 385, č. 1 b) tr. p. uplatnená zmätočná sťažnosť, domáhajúca sa kvalifikácie činu ako pokus zločinu

výzvy ku trestným činom podľa § 65 tr. z., § 15, č. 3 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n.

Neprávom vytýka zmätočná sťažnosť, že jednaním obžalovaného sa len započalo spáchanie trestného činu. Podľa § 8 zák. čl. XIV:1914 rozširovanie podľa zákona je predaj, bezplatné rozdeľovanie, vystavenie verejnému nahliadnutiu, umiestenie na verejnom mieste a rozposlanie. Podľa zistenia odvolacieho súdu obžalovaný odovzdal obežníky inej osobe cieľom odoslania poštou. Týmto vykonal obžalovaný zo svojej strany veškerú činnosť vyžadovanú k pojmu rozposlania. Je teda jeho čin dokonaný, ako je tiež zrejmé z ustanovenia § 48, odst. 1 zák. čl. XIV:1914 a § 107, č. 1 tr. z.

Čís. 5672.

Ke skutkové podstatě přestupku porušení úředního tajemství podle prvního a druhého odstavce § 5 zákona čís. 178/1924 Sb. z. a n.

Obecní úředník je »veřejným činitelem« podle § 6, odst. 1 tohoto zákona.

Ke skutkové podstatě podle § 5, odst. 1 a 2 zákona se nevyžaduje, aby obsah spisu vyjevil ten veřejný činitel, který provedl úřední výkon, týkající se onoho spisu.

Spisy podle § 5, odst. 2 je rozuměti i dopisy, jež došly soudu nebo úřadu, jenž vykonává veřejnou správu, avšak nebyly u nich ještě předmětem úředního jednání; takový dopis může býti spisem, o němž je podle § 5, odst. 2 zřejmo, že měl podle své povahy zůstatí utajen; byly-li v něm tvrzeny určité okolnosti, nerozhoduje, že byl psán neznámou osobou.

Zájem státu na řádném a nerušeném vyšetřování trestných činů je »veřejným zájmem« podle § 5, odst. 1; podle něho vyžaduje se jen »ohrožení«, nikoli »porušení« veřejného zájmu neb oprávněného a vážného zájmu soukromého; je proto nerozhodné, že po vyšetření okolností v onom dopise tvrzených nedošlo k trestnímu stíhání osoby označené v dopise.

Soukromá osoba se nedopouští spoluviny (§ 5 tr. z.) na porušení úředního tajemství, sdělila-li dále obsah dopisu, jež jí vyjevil veřejný činitel.

(Rozh. ze dne 14. září 1936, Zm I 1021/35.*)

Městskému úřadu v M. došel poštou z D. (z Německa) na stroji psaný dopis, podepsaný — rovněž strojem — jménem S. K. Pisatel sděloval, že československý státní příslušník J. F. je členem německé národně-socialistické strany dělnické a že jeho manželka A. F-ová, dojíždějící pravidelně měsíčně do D., je tam národně-socialisticky činná a že vším možným způsobem štvě proti Československé republice. Obžalovaný J. R., úředník městského úřadu v M., jenž neměl nic společného

*) Pozn. redakce: Toto rozhodnutí souvisí skutkově a po stránce procesní s rozhodnutím čís. 5264 Sb. n. s. tr.